

ELS PERSEGUIDORS DE PARAULES

SINOPSI

La Noa és una nena inquieta i molt observadora. Gràcies a un somni, s'adona que les paraules estan desapareixent. Intrigada per aquest misteri, decideix anar a la biblioteca de l'escola a buscar més paraules. I allà, perduda entre llibres, apareix l'apòstrof –un ésser diminut– que la conduirà cap al món de les paraules. Un univers nou i amb les seves pròpies regles.

En aquell món, un monstre sense nom, tancat entre dos parèntesis () està a punt d'alliberar-se amb l'ajuda d'un exèrcit de barbarismes i acabar amb totes les paraules conegudes.

Els apòstrofs, l'home dels interrogants, un diccionari, la dona dels punts suspensius i d'altres personatges ajudaran la Noa a arribar fins al Palau de les paraules. (El lloc on les paraules descansen, on els poetes van a triar les millors, on els historiadors busquen les més antigues...)

Un cop al Palau, però, el monstre () ja s'ha alliberat i campa tot sol, destruint els poblats de paraules i fent-se l'amo i senyor d'aquell món tan particular. Els soldats barbarismes –gràcies a la traïció de la dona dels punts suspensius– atrapen la Noa, que després de travessar el Bosc de les faltes d'ortografia, lluitarà contra el monstre i l'atraparà dins del llibre en blanc gràcies a l'ajuda del públic. El farà tan i tan petit com un punt final.

I el llibre on l'han tancat és el que l'espectador s'endurà a casa.

PRESENTACIÓ

Després de l'experiència d'adaptar *Moby Dick (un viatge pel teatre)* al Teatre Lliure –Premi Butaca millor espectacle familiar 2013– sota la direcció de Juan Carlos Martel i *El petit príncep* al Barts –Premi Butaca millor espectacle familiar 2014–, sota la direcció d'Àngel Llàcer i la direcció musical de Manu Guix, tenia ganes d'escriure i dirigir un projecte. *Els perseguidors de paraules* és una novel·la (aviat publicada per Estrella Polar) plena d'aventures. I mentre l'escrivia m'adonava que tenia el batec i l'esperit del teatre.

A *Els perseguidors de paraules* encaixa la diversió i la didàctica, i s'obre un ventall de possibilitats, una porta cap a un món ple d'imaginació on l'alquímia de les paraules encara guarda un poder màgic.

_Què volem aconseguir?

Despertar l'interès del llenguatge des d'una vessant lúdica. Encomanar el plaer de la lectura, el goig del llenguatge –no com un territori monòton o avorrit, sinó tot el contrari, com una explosió fonètica i semàntica. Que els nens descobreixin que poden riure, emocionar-se amb les paraules. Que tenir cura del llenguatge té un significat que va més enllà de l'ús quotidià. I tot això divertint-se, perquè *Els perseguidors de paraules* és una història d'aventures, amb molts personatges i moltes situacions.

La proposta didàctica és inherent a la història. No volem ser alliçonadors, tot al contrari, volem engrescar-los des del joc amb el llenguatge, sobretot que s'ho passin bé.

_Com ho volem aconseguir?

Amb una posada en escena que els interpel·li directament. Amb una estètica propera als seus referents del dia a dia, pels colors, per la disposició de l'espai, per les interpretacions dels actors.

Els nens seran una part activa de l'espectacle.

Per començar, l'espai no estarà pensat a la italiana –deixant l'espectador de manera més passiva–, sinó que serà a tres bandes i trencarem la quarta paret; abans d'entrar a l'espai els nens hauran d'escriure en un paper la seva paraula preferida, en sortir del teatre, se'ls entregarà un llibre blanc perquè allà dins puguin fer volar tota la imaginació que vulguin amb les paraules.

Així fem que l'activitat del teatre no només esdevingui un fet testimonial d'una hora.

Els perseguïdors de paraules (referents)

Per l'estructura que té l'obra, és inevitable pensar en un dels grans referents de la història de la literatura infantil i juvenil, *Alícia al país de les meravelles*. A *Els perseguïdors de paraules* també saltem a un món nou, ple de noves normes. Així el text ens regala l'oportunitat d'imaginar nous espais i crear vestuaris que convisquin en temps impossibles. En el món de les paraules tot és possible, i dins d'un llibre en blanc –el que s'endurà l'espectador quan acabi l'obra– la imaginació és l'únic poder.